

Sygn. akt: I C 1457/16 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	p.o. sekr. sąd. Hubert Tomaszewski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 października 2017 roku w S.,

sprawy z powództwa P. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...),

przeciwko W. K.,

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego W. K. na rzecz powoda P. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) kwotę 1.518,86 (jeden tysiąc pięćset osiemnaście złotych osiemdziesiąt sześć groszy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 października 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu,
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Szczytnie od powoda z zasądnego roszczenia kwotę 140,41 (sto czterdzieści złotych czterdzieści jeden groszy) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od oddalonej części powództwa, od pozwanego kwotę 93,61 (dziewięćdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt jeden groszy) złote tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa

Sygn. akt I C 1457/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód P. M. w pozwie przeciwko W. K. domagał się zasądzenia kwoty 3.812,96 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 października 2014 roku do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu twierdził, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej na zlecenie pozwanego wykonał montaż używanej stacji paszowej w gospodarstwie rolnym pozwanego. Za wykonanie usługi, dojazd na miejsce montażu i sprzedaż części niezbędnych do montażu powód w dniu 13 października 2014 roku wystawił fakturę VAT (...) z terminem płatności określonym na dzień 16 października 2014 roku. Pozwany należności wskazanej w fakturze nie zapłacił.

Sąd Rejonowy w (...) w dniu 18 października 2016 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym ((...))

Pozwany W. K. w terminie ustawowym wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w uzasadnieniu którego twierdził, że należność objęta żądaniem pozwu została w całości zapłacona i jest w części pozbawiona podstawy. W ocenie pozwanego powód nie wykazał istnienia i zasadności roszczenia. Przyznał, że prace wskazane w pozwie zostały przez powoda przeprowadzone, ale twierdził, że powód wykonał je realizując postanowienia umowy zawartej w 2013 roku dotyczącej demontażu i montażu używanej stacji udojowej składającej się ze zbiornika mleka i zbiornika paszy treściwej. Strony zawierając tamtą umowę ustaliły wynagrodzenie za wykonanie usługi na łączną kwotę 10.000 złotych. Powód dnia 16 grudnia 2013 roku wystawił fakturę VAT (...) na łączną kwotę 25.206,73 złote obejmującą całość umówionego wynagrodzenia, którą to należność pozwany zapłacił dnia 20 grudnia 2013 roku, jeszcze przed zakończeniem prac przez powoda. W umowie, którą strony zawarły w 2013 roku strony nie przewidziały odrębnego wynagrodzenia za dojazd powoda do miejsca wykonywania montażu. Montaż elementów stacji paszowej przez powoda miał miejsce w okresie września i października 2014 roku. Pozwany zarzucił, iż powód – podmiot prowadzący działalność gospodarczą nie wykazał należytej staranności dla wykazania istnienia umowy stron.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód P. M. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą P. M. A. M.. Pozwany W. K. prowadzi gospodarstwo rolne w K.. Powód na rzecz pozwanego świadczył usługi polegające na wykonywaniu napraw, przeglądów urządzeń w jego gospodarstwie rolnym. Pozwany za każdym razem kontaktował się z Ł. W. – pracownikiem powoda, z którym ustalał zakres i warunki wykonania danej usługi. Po złożeniu, drogą telefoniczną zamówienia i ustaleniu kosztów jego wykonania, pracownik powoda wykonywał daną usługę, a pozwany po wystawieniu przez powoda faktury płacił wynagrodzenie za wykonaną pracę.

(dowód: zeznania świadka Ł. W. k. 57v-59, zeznania świadka J. R. k. 59, dowód z przesłuchania stron k. 77-78v, k. 79 – 00:08:19-01:05:00)

Pozwany w 2013 roku telefonicznie skontaktował się z Ł. W. w celu zlecenia wykonania prac polegających na demontażu zakupionej przez niego od J. R. hali udojowej (...) ze zbiornikiem do mleka, zbiornikiem na paszę treściwą oraz elementów paszociągu, jej transportu i montażu w jego gospodarstwie rolnym w K.. Strony uzgodniły warunki wykonania tych prac, przy czym wykonanie przez powoda transportu silosa stanowiącego zbiornik na paszę uzależnione było od jego wcześniejszego zdemontowania z postumentu na jakim znajdował się u dotychczasowego właściciela – J. R.. Ł. W. podczas wizyty w gospodarstwie rolnym pozwanego rozrysował plan stacji udojowej. Ustalono również sposób zautomatyzowania zakupionej przez pozwanego instalacji. W ustalonym dniu pracownicy powoda przyjechali do gospodarstwa rolnego (...) gdzie dokonali demontażu zakupionych przez pozwanego urządzeń, po czym przewieźli je - za wyjątkiem silosa, który nie był zdemontowany z postumentu - do gospodarstwa rolnego pozwanego, gdzie dokonano montażu urządzenia wraz z przewiezionymi elementami stacji paszowej.

(dowód: umowa sprzedaży k. 28 akt I C (...) zeznania świadka Ł. W. k. 57v-59, zeznania świadka J. R. k. 59, zeznania świadka W. S. k. 59v)

Powód w dniu 16 grudnia 2013 roku wystawił fakturę VAT (...) na łączną kwotę 25.206,73 złote, w tym 10.000 złotych netto tytułem robocizny. Kwota 10.000 złotych obejmowała transport hali udojowej z P. do K. i dojazd na montaż urządzeń do K.. Pozwany kwotę wskazaną w fakturze zapłacił w całości w dniu 20 grudnia 2013 roku. Inwestycja ta była przez pozwanego finansowana ze środków pochodzących z kredytu inwestycyjnego udzielonego przez Bank Spółdzielczy w S. Oddział w B..

(dowód: faktura VAT (...) wraz z potwierdzeniem polecenia przelewu k. 20-22)

Powód w marcu 2014 roku zlecił K. R. (1) zdemontowanie silosa i jego transport z P. do K. i za wykonanie tej usługi ustalili wynagrodzenie w wysokości 2.000 złotych. Powód zapłacił ostatecznie kwotę 1.800 złotych, albowiem podczas transportu silosa został on uszkodzony.

(dowód: zeznania świadka K. R. (1) k. 59v, zeznania świadka J. R. k. 59, dowód z przesłuchania stron – pozwanego k. 78-78v – 00:33:50-01:02:19)

Prace w gospodarstwie pozwanego związane z montażem elementów paszociągu wykonywał pracownik powoda, który w dniu 9 października 2014 roku przedłożył pozwanemu do podpisu dokument opisany jako „serwis”. W dokumencie tym wskazano pozycje: „dojazd” ze wskazaniem „x2”, „robocizna” ze wskazaniem: „30 godzin” oraz użyte podczas montażu materiały. Dokument ten podpisał pozwany oraz pracownik powoda wykonujący montaż.

(dowód: serwis k. 8)

Powód w dniu 13 października 2014 roku wystawił fakturę VAT (...) na łączną kwotę 3.812,96 złotych z terminem płatności na dzień 16 października 2014 roku. W fakturze tej w pkt 1 i 2 wskazano „dojazd”, ze wskazaniem w każdej z pozycji: ilości kilometrów – 112, cenę jednostkową 1,63 złote, wysokość podatku VAT – 23%, wartość netto – 182,56 złotych, kwotę podatku VAT – 41,99 złotych i wartość brutto – 224,55 złotych. W pkt 3 wskazano „robociznę” ze wskazaniem ceny jednostkowej – 1.500 złotych, wysokości podatku VAT – 23%, wartość netto – 1.500 złotych, kwotę podatku VAT – 345 złotych i wartość brutto – 1.845 złotych. W pkt od 4 do 10 wskazano poszczególne części ze wskazaniem ich ilości, ceny jednostkowej, wysokości podatku VAT oraz wartości netto i brutto.

(dowód: faktura VAT (...) k. 7)

Powód dnia 12 października 2016 roku skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 3.812,96 złotych wynikającej z faktury VAT (...) wraz z ustawowymi odsetkami w terminie 2 dni od dnia otrzymania wezwania.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania k. 9-10)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Niekwestionowanym między stronami był fakt wykonania przez powoda na rzecz pozwanego demontażu zakupionej przez powoda stacji udojowej wraz z elementami stacji paszowej, jej przewiezienia do gospodarstwa rolnego pozwanego oraz montażu wraz z modernizacją stacji paszowej. Poza sporem pozostawał fakt, że pozwany w grudniu 2013 roku zapłacił na rzecz powoda kwotę 25.206,73 złotych wynikającą z faktury VAT (...), w tym kwotę 10.000 złotych netto (12.300 złotych brutto) tytułem robocizny. Pozwany nie kwestionował również, że podczas prac wykonywanych przez pracownika powoda w jego gospodarstwie rolnym w październiku 2014 roku dokonano montażu części wskazanych w dokumencie opatrzonym nazwą „serwis” i datą 9 października 2014 roku. Dokument ten został sporządzony przez pracownika powoda oraz podpisany przez niego i przez pozwanego. Te same części zostały następnie wskazane w fakturze VAT (...) w pkt od 4 do 10. Pozwany nie kwestionował ani wskazanej w fakturze ilości tych części, jak również ich wartości. Kwestionował zaś wskazane w tej fakturze koszty dojazdu i koszty robocizny, twierdząc jednocześnie, że koszty robocizny zostały przez niego uiszczone już w grudniu 2013 roku, a koszty dojazdu nie były przez strony uzgadniane, ani w grudniu 2013 roku, ani przed montażem części stacji paszowej wykonywanym w październiku 2014 roku.

Powód twierdził, że demontaż stacji udojowej wraz z elementami stacji paszowej, jej przewiezienie do gospodarstwa rolnego pozwanego oraz montaż wraz z modernizacją stacji paszowej zostały wykonane na skutek realizacji dwóch umów zawartych między stronami. Pierwszej, zawartej w grudniu 2013 roku, która dotyczyć miała jedynie demontażu stacji udojowej wraz z elementami stacji paszowej, jej przewiezienia do gospodarstwa rolnego pozwanego i montażu

oraz drugiej zawartej w październiku 2014 roku, która dotyczyć miała modernizacji stacji paszowej, której elementy były już częściowo zamontowane w czasie wykonywania pierwszej umowy.

Pozwany stał na stanowisku, że demontaż stacji udojowej wraz z elementami stacji paszowej, jej przewiezienie do gospodarstwa rolnego pozwanego oraz montaż wraz z modernizacją stacji paszowej zostały wykonane na skutek realizacji jednej umowy, zawartej w grudniu 2013 roku. Wtedy to ustalono warunki realizacji tej usługi i jej całkowity koszt.

W warunkach niniejszej sprawy to na powódzie – w myśl przepisu art. 6 k.c. - ciążył obowiązek udowodnienia zawarcia z pozwanym drugiej umowy, w której strony uzgodniły zakres prac, wynagrodzenie za ich wykonanie oraz dodatkowe koszty, jak np. koszty dojazdu na miejsce wykonania prac. Instytucja ciężaru dowodu w tym znaczeniu (materialnym) służy do kwalifikacji prawnej negatywnego wyniku postępowania dowodowego. Przepis regulujący rozkład ciężaru dowodu określa jaki wpływ na wynik procesu ma nieudowodnienie pewnych faktów; inaczej mówiąc kto poniesie wynikające z przepisów prawa materialnego negatywne konsekwencje ich nieudowodnienia. Funkcją reguły ciężaru dowodu jest umożliwienie (i nakazanie) sądowi merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy w sytuacji, gdy nie udało się ustalić leżących u podstaw sporu faktów. W każdym bowiem wypadku spełnienia przesłanek procesowych sąd cywilny obowiązany jest wydać merytoryczne rozstrzygnięcie, niezależnie od tego, czy postępowanie dowodowe przyniosło jakiegokolwiek efekt. Przepis ten nakazuje rozstrzygnąć sprawę na niekorzyść osoby opierającej swoje powództwo lub obronę na twierdzeniu o istnieniu jakiegoś faktu prawnego, jeżeli fakt ten nie został udowodniony.

Powód na potwierdzenie swego stanowiska wskazywał na dwie wystawione przez siebie faktury VAT: z dnia 16 grudnia 2013 roku i z dnia 13 października 2014 roku, co w jego ocenie świadczyć miało o tym, że strony zawarły dwie umowy. Pierwsza została w całości wykonana przez obie strony, druga została wykonana jedynie przez powoda, pozwany zaś nie wykonał świadczenia polegającego na zapłacie wynagrodzenia, kosztów dojazdu oraz zakupu części zamontowanych u pozwanego.

Podkreślić należy, że sam fakt wystawienia faktury nie świadczy automatycznie o tym, iż umowa faktycznie została zawarta, a zwłaszcza jakie były ustalone przez strony warunki tej umowy, w tym ustalone wynagrodzenie. Faktura VAT ma walor dokumentu prywatnego (art. 245 k.p.c.), może jedynie dowodzić, iż osoba, która ją podpisała, złożyła oświadczenie w niej zawarte. Stanowi powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy. Jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne tak co do zasady, jak i co do wysokości. Umożliwia też podjęcie czynności finansowych zmierzających do spełnienia świadczenia. Faktura, jako dokument rozrachunkowy nie stanowi dowodu na potwierdzenie warunków zawartej umowy.

Często samo wystawienie faktury zastępuje sporządzanie umów na piśmie, albowiem co do zasady forma czynności prawnych jest dowolna. Zgodnie z zasadą swobody umów, strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny między nimi według własnego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się naturze stosunku, ustawie, ani zasadom współżycia społecznego. A to oznacza, że umowy mogą być zawierane w formie dowolnej, także w formie ustnej. Taka sytuacja zaistniała w niniejsze sprawie. Sam pozwany przyznał, że z powodem zawierał już wcześniej ustne umowy, ale w tym konkretnym przypadku kwestionował fakt zawarcia w 2014 roku kolejnej umowy dotyczącej modernizacji stacji paszowej. Przyznał, że w październiku 2014 roku pracownik powoda wykonał montaż elementów stacji paszowej, ale jednocześnie twierdził, że wynagrodzenie za tą pracę zawierało się w wynagrodzeniu ustalonym wcześniej na podstawie umowy zawartej w grudniu 2013 roku, które to wynagrodzenie w całości zostało przez pozwanego zapłacone. Strony, jak twierdził pozwany, nie uzgadniały również dodatkowych kosztów dojazdu pracowników powoda na montaż elementów stacji paszowej w październiku 2014 roku.

Powód przesłuchany w charakterze strony twierdził, że po uzyskaniu od pozwanego informacji o przetransportowaniu przez niego silosa, przystąpiono do wyceny prac, które miały być wykonane u pozwanego w związku z modernizacją linii paszowej. Wycena obejmować miała kwotę 3.500-4.000 złotych. Kosztorys miał być okazany pozwanemu, który miał tą wycenę zaakceptować, po czym przystąpiono do montażu. Pozwany zaprzeczył, aby taki kosztorys został mu w jakiegokolwiek formie przedstawiony. Znamiennym jest, że Ł. W., który w imieniu powoda kontaktował się za każdym

razem z pozwanym przesłuchany w charakterze świadka nie wspominał o takim sposobie ustalenia wynagrodzenia za wykonany montaż oraz za dojazd na montaż. Wskazywał on, że z pozwanym ustalił stawkę za godzinę pracy oraz stawki dojazdu na montaż. Wymieniony twierdził, że za godzinę pracy ustalono z pozwanym stawkę 50 złotych netto. Nadto twierdził, że ustalił również z pozwanym koszt dojazdu na miejsce montażu. Świadek twierdził, że stawka za 1 km dojazdu obowiązująca u powoda był stała i nie podlegała negocjacjom. Trudno więc uznać na czym polegać miało ustalenie kosztów dojazdu skoro koszty te miały być, jak stwierdził świadek, stałe co do stawki za 1 km. Nadto, świadek twierdził, że stawka ta wynosić miała 2,50 złotych brutto za 1 km, tymczasem na fakturze VAT (...) wskazano stawkę wyższą. Świadek w żaden sposób nie potrafił odnieść się do powyższej rozbieżności.

Strona powodowa twierdziła, że przed rozpoczęciem montażu jego całkowity koszt, w tym wynagrodzenie i koszty dojazdu były przez pozwanego zaakceptowane. Powód nie przedłożył jednakże na potwierdzenie powyższego żadnych wiarygodnych dowodów. W ocenie sądu zeznania świadka Ł. W. nie stanowią takiego dowodu. Świadek jest pracownikiem powoda, który w jego imieniu kontaktuje się z kontrahentami. Przedstawia oferty, negocjuje warunki umów. Niewątpliwie z racji zajmowanego stanowiska, takich negocjacji prowadzi wiele i w ocenie Sądu nie sposób uznać, aby w tym konkretnym przypadku zapamiętał szczegóły negocjacji, które miały miejsce przed ponad 3 laty, a które dotyczyć miały ustalenia stawki wynagrodzenia za godzinę pracę czy stawki dojazdu na montaż. Strona powodowa nie przedstawiła żadnych cenników obowiązujących u powoda w okresie realizacji kwestionowanej umowy, które w jakikolwiek sposób umożliwiałyby obecnie weryfikację twierdzeń strony powodowej, czy świadka Ł. W..

Na dokumencie opatrzonym datą 9 października 2014 roku i podpisem pozwanego brak jest zapisów dotyczących ustalonych, jak twierdził powód, kosztów dojazdu i robocizny (k. 7). W dokumencie tym wskazano jedynie rodzaj i ilość użytych przy montażu części, ilość godzin pracy. Dokument ten nie zawiera żadnych zapisów dotyczących stawek wynagrodzenia, jak również kosztów związanych z dojazdem na montaż, stanowi on dowód jedynie dokonania montażu w październiku 2014 roku u pozwanego wskazanych w tym dokumencie części, czego pozwany, jak również wartości tych części wskazanych w fakturze VAT (...) nie kwestionował.

Sąd dokonując ustaleń stanu faktycznego opierał się również o zeznania świadków: J. R., W. S. i K. R. (2), przy czym relacje te nie dotyczyły bezpośrednio warunków umowy zawartej między stronami, albowiem wymienieni nie byli świadkami prowadzonych negocjacji, a jedynie na poszczególnych etapach byli świadkami zachowań stron. I tak J. R. potwierdził jedynie że zawarł z pozwanym umowę sprzedaży hali udojowej, przy czym nie był obecny ani przy demontażu jej elementów ani ich transportu do gospodarstwa rolnego pozwanego. Świadek ten potwierdził jedynie, że to pozwany, a nie pracownicy powoda kontaktował się z nim w celu dokonania demontażu silosa będącego elementem sprzedanej hali udojowej. Świadek W. S. jedynie od pozwanego dowiedział się o kosztach rzędu 13.000-15.000 złotych jakie ten miał ponieść w związku z montażem stacji przez pracowników powoda. Nie znał jednakże żadnych szczegółów zawartej między stronami umowy. K. R. (2) potwierdził jedynie fakt dokonania na zlecenie powoda demontażu, transportu i montażu silosa w gospodarstwie pozwanego oraz uzyskane za tą pracę wynagrodzenie. Relacje wymienionych były rzeczowe i w ocenie Sądu brak było jakichkolwiek podstaw aby zakwestionować wiarygodność tych zeznań. Wymienieni są osobami obcymi dla stron, a zwłaszcza dla pozwanego.

Umowa zawarta między stronami w 2013 roku stanowiła umowę nienazwaną zawierającą elementy umowy o dzieło, usługi transportu oraz sprzedaży części montowanych podczas wykonania dzieła. Umowa ta realizowana była etapami w 2013 roku i 2014 roku. Powód nie wykazał, aby strony zawierały dwie umowy w tym czasie i aby przed wykonywaniem prac w 2014 roku strony ustaliły nowe warunki wynagrodzenia za prace wtedy wykonane oraz obowiązek poniesienia przez pozwanego dodatkowych kosztów w postaci kosztów dojazdu. Pozwany przyznał, że podczas wykonywania w 2014 roku prac przez powoda zostały zamontowane części wskazane w pkt 4-10 faktury VAT (...).

Wobec powyższego żądanie pozwu zasługuje na podstawie art. 535 § 1 k.c. na uwzględnienie, w części dotyczącej kwoty 1,518,86 złotych stanowiącej równowartość cen sprzedaży przez powoda pozwanemu części, które zostały wykorzystane przy montażu elementów modernizujących zamontowaną wcześniej stację udojową i stację paszową w gospodarstwie rolnym pozwanego. Sąd uwzględnił również żądanie pozwu w zakresie odsetek od zasądzonej kwoty. Dalej idące żądanie pozwu Sąd oddalił, albowiem powód nie wykazał, aby strony łączyła nowa umowa zawarta w 2014

roku, w której odmiennie aniżeli w umowie zawartej w 2013 roku ustalono wynagrodzenie za wykonaną pracę oraz przewidziano, inaczej aniżeli w umowie zawartej w 2013 roku obowiązek poniesienia przez pozwanego dodatkowych kosztów (art. 6 k.c.)

Pozwany na rozprawie w dniu 27 czerwca 2017 roku złożył pozwanemu oświadczenie o potrąceniu wierzytelności dochodzonej w niniejszym postępowaniu z wierzytelnością pozwanego stanowiącą poniesione przez niego koszty demontażu, transportu i montażu silosa stanowiącego element hali udojowej.

W myśl art. 498 k.c., gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Zgodnie z art. 499 k.c. potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Dla ważności takiego oświadczenia przepisy nie zastrzegają żadnej szczególnej formy. Nie ma więc przeciwwskazań by potrącenia dokonać ustnie. Oświadczenie staje się skuteczne z chwilą, gdy druga strona mogła się zapoznać z jego treścią.

Dodać należy, że poza wymogiem oświadczenia o potrąceniu pozwany powinien zindywidualizować swoją wierzytelność, skonkretyzować jej zakres przedstawiony do potrącenia ze skonkretyzowaną wierzytelnością powoda, wskazać przesłanki jej powstania, wymagalności i wysokości oraz dowody w celu ich wykazania. Pozwany na rozprawie przedstawił do potrącenia z wierzytelnością powoda dochodzoną w przedmiotowym postępowaniu własną wierzytelność w wysokości 2.000 złotych. Pozwany twierdził, że powód na podstawie umowy zawartej w grudniu 2013 roku zobowiązał się, co opisano już wyżej, do demontażu stacji udojowej i stacji paszowej, jej przewiezienia do gospodarstwa rolnego pozwanego oraz montażu. Elementem instalacji był również silos na paszę treściwą, przy czym jak twierdził powód transport tego elementu instalacji uzależnił on od wcześniejszego demontażu silosa z postumentu. Z uwagi na fakt, iż warunek ten nie został spełniony powód nie dokonał transportu tego elementu instalacji.

W sytuacji, gdy pozwany przedstawia do potrącenia z wierzytelnością dochodzoną w niniejszym postępowaniu wierzytelność własną obejmującą poniesione przez niego koszty demontażu, transportu i montażu danego elementu instalacji to zgodnie z zasadą ciężaru dowodów spoczywa na nim obowiązek wykazania, że to powód był zobowiązany do demontażu, transportu i montażu silosa oraz do wykazania poniesionych przez siebie kosztów, związanych z demontażem, transportem i montażem tego elementu, zwłaszcza gdy, jak w niniejszym przypadku strona powodowa kwestionowała wysokość wierzytelność zgłoszonej do potrącenia.

Pozwany przesłuchany w charakterze strony twierdził, że to J. R. miał dokonać demontażu silosa, jednakże po tym jak otrzymał umówioną cenę sprzedaży za stację udojową zobowiązania swego nie wykonał. Twierdził, że powyższe wynikać miało z umowy jaką J. R. zawarł z Ł. W.. Powyższego jednakże pozwany nie wykazał, co więcej J. R. przesłuchany w charakterze świadka przyznał, że w sprawie demontażu silosa kontaktował się z nim nie Ł. W., co byłoby logiczne gdyby to powód zobowiązał się do demontażu silosa, lecz pozwany. Powyższe, w ocenie Sądu uwiarygadnia stanowisko strony powodowej, iż transport tego elementu uzależniała ona od wcześniejszego jego demontażu we własnym zakresie przez pozwanego.

Demontaż tego elementu w P., jego transport i montaż w K. wykonał ostatecznie K. R. (1), który za wykonanie usługi otrzymał od pozwanego wynagrodzenie w łącznej wysokości 1.800 złotych. Początkowo wynagrodzenie to było ustalone na poziomie 2.000 złotych, jednakże z uwagi na uszkodzenie silosa podczas transportu pozwany wydatkował kwotę o 200 złotych niższą. Powód przyznał, że nie wykonał na rzecz pozwanego usługi transportu silosa z P. do K., ale podkreślił, że nastąpiło to na skutek niespełnienia warunku ustalonego przez strony tj. wcześniejszego demontażu silosa. Nadto, zakwestionował wysokość kosztów transportu, które zostały zgłoszone do potrącenia. Pozwany zatem, jako powołujący się na potrącenie winien wykazać dowodowo istnienie przedstawionej do potrącenia wierzytelności co do zasady i wysokości, czemu pozwany nie sprostał.

Sąd zgodnie z przepisem art. 100 k.p.c. koszty procesu między stronami wzajemnie zniósł, uwzględniając fakt, że żądanie pozwu zostało uwzględnione jedynie w części tj. 40%, a koszty procesu poniesione przez każdą ze stron pozostawały na jednakowym poziomie. Powód poniósł je w części o 100 złotych wyższej aniżeli pozwany.

Sąd w myśl przepisu art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz.U. 2016r., poz. 623 ze zm.) w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. orzekł w przedmiocie nieuiszczonych kosztów sądowych tj. kwoty 234,02 złotych obejmującej zwrot kosztów podróży świadków nakazując ich pobranie od stron na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w (...) stosowanie do tego w jakiej części strony proces przegrały (powód- 60%, pozwany - 40%)

ZARZĄDZENIE

5. (...)

6. (...)

7. (...)

S., (...)